

slutning til at bevare Kasernen for Staten i Museumsøjemed, og vi var ogsaa fra vor Side enige med Ministeren i, at man burde bevare denne Kaserne, at det var en meget fornøftig Foranstaltning. Vi har i sin Tid ikke stemt for, at denne Kaserne skulde sælges; den er jo en Del af det, der blev vedtaget i Kaserne-loven. Derimod var vi ikke enige med Ministeren om Nødvendigheden af i den Anledning at bevilge 650 000 Kr. Vi anmodede Ministeren om at søge Samraad med Forsvarsministeren om i Stedet for Frederiksholms Kaserne at afhænde andre Bygninger under Forsvarsministeriet, med andre Ord: i Kaserne-loven at erstatte denne Kaserne med andre Bygninger, der kunde sælges. Ministeren var ikke villig hertil, vilde ikke gaa ind paa vor Opfattelse, og Forslaget om at bevilge de 650 000 Kr. blev derfor kun tiltraadt af et Flertal i Finansudvalget. Man har gjort opmærksom paa, at Salget skulde finde Sted i Henhold til en Lov, hvorefter der ved Salg af gamle Kaserne skulde skaffes nye, og at Forudsætningen i Kaserne-loven altsaa var denne, at den skulde hvile i sig selv uden Udgift for Statskassen. Men vi ser ikke rettere end, at denne Forudsætning i Virkeligheden er brudt ved dette Forslag om, at der nu paa Undervisningsministeriets Budget skal bevilges disse 650 000 Kr. til at bygge nye militære Kaserne for. Det er vi fra vor Side imod, og jeg skal derfor anbefale at stemme denne Bevilling ud.

Der næst skal jeg tillade mig at omtale det ogsaa af den ærede Ordfører nævnte Samraad, som Finansudvalget har haft med Justitsministeren angaaende den af Sparekommissionen af 2. Oktober 1922 rejste Kritik af Sundhedsstyrelsens Afgørelser, eller maaske rettere Sundhedsstyrelsens alt overvejende Indflydelse paa Spørgsmaalet om Indrettelse af Aandssvageanstalter og Opdragelseshjem og lignende Bygninger af ikke hospitalsmæssig Karakter. Sparekommissionen har paa sine Rejser omkring i Landet for at se, hvor der kunde spares, truffet de senere Aars mange og uhyre kostbare Nybygninger indenfor Aandssvage- og Opdragelsesvesenets Omraader, og naar den imponeret har beundret de næsten slotsmæssige Rumforhold i Gange og Værelser og de fine, næsten hospitalsmæssige Udenomsbekvemmeligheder, har den overalt faaet det samme Svar paa sine Spørgsmaal til den stedlige Ledelse om Nødvendigheden af en saadan Byggemaade til den Brug, der skulde gøres af de paa-gældende Hjem. Vi har overalt faaet det

Svar, at det er Sundhedsstyrelsen, der har krævet det saadan og saadan, det er den, der har paabudt det saadan og saadan, og man har fra Ledelsens Side sagt: Vi er saamaend selv kede af det, men vi har kun opfyldt de af Sundhedsstyrelsen stillede Krav. Det har i Virkeligheden været Ledelsens mest virkningsfulde Forsvar over for Sparekommissionen for, at Byggeudgifterne var løbet saa højt op. Sparekommissionen har i den Anledning i sin sidste Betænkning af 31. Oktober forrige Aar fremsat nogle Bemærkninger, som jeg kortelig skal referere. Ud fra nogle almindelige Betragtninger af, hvor selvfølgelig det er, at man f. Eks. ved Opførelsen af Skoler tager Hensyn til Skolemænds praktiske Erfaringer, ved Opførelsen af Fængsler tager Hensyn til de paa dette Omsaade sagkyndiges Anvisninger og ved Opførelsen af Aandssvageanstalter, Opdragelseshjem og Børnehjem søger at være i Overensstemmelse med de paa disse Omraader specielt sagkyndige og tillige paa alle disse Omraader tager Hensyn til, hvad der maa kræves, for at de hygiejniske og sanitære Forhold kan siges at være forsvarligt ordnet — ud fra disse Betragtninger slaar Kommissionen efter min Mening med Rette fast, at der ved Siden af disse forskellige tekniske Hensyn maa være et afgørende praktisk og økonomisk Hensyn, som ingen af de specielle Sagkundskaber kan siges at repræsentere, og som man heller ikke kan forlange af den specielle Sagkundskab, men som maa ligge hos den administrative og bevilgende Myndighed. Med al Respekt for det Kulturfremskridt, som Sundhedsstyrelsens Arbejde paa disse Omraader utvivlsomt har betydet, og som man ikke fra nogen Side bør underkende, er der for mig ingen Tvivl om, at Sundhedsstyrelsen fra at skulle være Raadgiver, Vejleder, Konsulent, om man saa vil sige, er blevet den praktisk talt afgørende Myndighed i alle herhenhørende Byggeforhold, mod hvis Paabud og Forbud Bevillingsmyndighederne, de kommunale eller Statens, fører en som oftest — til Skade for det før omtalte økonomiske Hensyn — forgæves Kamp. Der har her i Salen til forskellige Tider fra Medlemmer, der repræsenterer kommunale Interesser, lydt Beklagelser i saa Henseende, og Sparekommissionen gengiver, hentet fra Danmarks Kommunale Efterretninger Nr. 20 af 22. Februar 1923, et Hjertesuk fra Silkeborg Byraad, hvori der udtales en Beklagelse af, at Sundhedsstyrelsen hyppigt stiller Krav om tilsyneladende unødvendige Flotheder i Indretning ikke alene af